

Nieuwe poging

Nieuwe poging

Roland Smulders

Schrijver: Roland Smulders
Coverontwerp: Roland Smulders
ISBN: 9789465314082
© 2025 Roland Smulders

Breedsprakig stilzwijgen

Premier Dick Schoof is een geval apart. Hoe langer hij namens Geert Wilders het land zit te besturen, hoe duidelijker het wordt dat hij een wel heel bijzonder kind van zijn tijd is. Het is niet zo dat ik hem steeds op de korrel wil nemen, hij maakt het er alleen naar. Dan staat hij, om maar wat te noemen, tijdens een persmoment ineens te raaskallen over een prettig telefoongesprek met de Amerikaanse president Trump en dat deze heeft gezegd graag naar Nederland te komen om de NAVO-top bij te wonen.

Dan leef je toch in een droomwereld. Of ben ik nu gek? Trump belde niet eens met premier Dick Schoof toen diens voorganger en de rest van de mensheid wel op de hoogte werden gebracht van komende aanvallen op Jemen. We zijn de vijand, mocht het de premier zijn ontgaan. Een weerbarstig volk dat door middel van strafheffingen in het Russische gareel moet worden geslagen. De enige reden voor Trump om naar Den Haag te komen, is het bevrijden van de daar opgesloten slachtoffers van het Internationale Strafhof.

Misschien kan de premier bij die gelegenheid vragen of de Amerikaanse president minister Marjolein Faber ook wil meenemen. We hebben haar niet nodig en ze bakt er hier sowieso niks van. Ze loopt alleen maar de hele tijd domme dingen uit te kramen over het tot de orde roepen van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens. Zelfs de premier is op een zeker moment wel klaar met haar voortdurende getreiter. Het feit dat hij de betreffende brief van een paar ambtscollega's niet wil ondertekenen, is geen vrijbrief voor Marjolein om het dan zelf maar te regelen. Op een manier van:

‘Nou zal ik jou eens in je hemd zetten, vriend. Dan voel je ook eens hoe vervelend dat voelt.’

Het zal er niet van komen. De premier is de goedheid zelf. Hij hult zich na elke vernedering in een breedsprakig stilzwijgen en gaat opgewekt door naar het volgende punt op de agenda. Hij leest de tweets van andere politici niet en hij heeft ook niet meegekregen dat Geert Wilders hem heeft uitgescholden. Hij vindt dat ook niet raar, alleen heel bijzonder. De verzamelde pers vraagt hem maar liever niet of hij dat laatste in de taal van gewone mensen zou kunnen toelichten. Ze hebben na eerdere ervaringen nog altijd last van blootliggende zenuwen.

We zullen het meemaken, maar van die hele NAVO-top komt volgens mij sowieso niks terecht. Straks hebben we er tweehonderd miljoen aan uitgegeven en dan besluiten de landen er eerst nog eens in een paar vooroverleggen over door te praten. De ontwikkelingen gaan te hard voor een feestelijke top en samen poseren kan altijd nog. Alleen liever niet in een land waar ze geloven in regenboogvlaggen en het arresteren van dictators. Echt een gemiste kans dat Nederland Marjolein Faber niet meteen al als premier naar voren heeft geschoven. Zij is tenminste niet bang om de dingen gewoon bij de naam te noemen.

De premier grijpt intussen het persmoment aan om de dienstregeling van de komende week door te geven. In verband met Hemelvaart vindt het smijten met modder in de ministerraad voor de verandering plaats op woensdag. Weet ik dat ook weer.

Daadkrachtig doorpakken

Eigenlijk zijn de meeste inwoners van mijn woonplaats Oisterwijk inmiddels wel gewend aan een leven zonder natuurbad. Wanneer ik door het dorp slenter, hoor ik nooit iemand zijn of haar nood klagen met een gezicht van 'dat heb ik weer'. Het moeten missen van de poedel- en plonsgelegenheid is gewoon iets wat bij het leven hoort. Zeker bij het leven in Oisterwijk, waar wel vaker dingen van culturele waarde verdwijnen. Niet leuk, maar op een of andere manier slagen de inwoners er altijd in het geplaagde hoofd boven water te houden.

Het valt al met al dus wel mee met de geestelijke pijn. Waarschijnlijk zullen de meeste inwoners dan ook niet weten waarom een liberaal raadslid het nodig vindt om het korstje van de wond te krabben met zijn vragen aan de verantwoordelijke wethouder. Of deze even een update wil geven van de situatie? Maken we het nog mee, dat er een vervangend buitenzwembad komt? De liberale kiezer is wel toe aan wat verkoeling.

Je mag het niet zeggen, maar voor lokale partijen is het verdwijnen van het zwembad een godsgeschenk. Maar dan moet de kwestie natuurlijk wel in het collectieve bewustzijn blijven leven tot de komende verkiezingen. Het laatste wat een partij met ambitie wil, is dat de inwoners het grote probleem niet meer zien. Daarom wordt er binnen zo'n partij af en toe iemand aangewezen om eens stevig met de vuist op tafel te slaan. Waarom worden de gerechtvaardigde wensen van de inwoners door het gemeentebestuur zo schaamteloos in de wind geslagen? De oplossing van 'een tandje bijschakelen' wordt er soms meteen maar bijgeleverd. Dan weten de potentiële kiezers weer bij wie hun belangen in goede handen zijn.

In elk geval weet ik dankzij de gestelde vragen nu wel wat er zoal op het prioriteitenlijstje van de wethouder staat. Eerst een vervangend vijvertje zoeken voor de kanovaarders die tot nu toe het natuurbad gebruiken. Vervolgens het oude zwembad opruimen. Tenslotte bekijken of er plaats en geld is voor een alternatief voor de oververhitte liberalen. Dat laatste kan echter wel lang gaan duren, luidt de bijgevoegde winstwaarschuwing. Zelfs een afgetrainde wethouder kan geen ijzer met handen breken.

Zelf heb ik ook eens in een kano gepeddeld. Niet op een ven van Natuurmonumenten, maar gewoon op een stukje rivier buiten de bebouwde wereld. Ik kan me er vooral nog van herinneren dat het omhoog steken van het op dat moment niet gebruikte deel van de peddel desastreuze gevolgen heeft voor de persoon die eronder zit. Op dat moment wist ik al dat de ervaring niet naar meer smaakte. Je moet er toch een zekere hang naar ontbering voor hebben.

Misschien kan de wethouder een paar uitgegraven plassen zonder connectie met Natuurmonumenten aanwijzen als plek waar verhitte inwoners en toeristen zich met de hulp van een kano kunnen verkoelen. Op die manier kunnen ze tegelijk iets aan de conditie doen. Een kwestie van twee vliegen meppen met dezelfde slag. En de mensen die er in hun villa's wonen, hoeven met de boot alleen de weg over te steken. Het liberale raadslid moet de optie maar eens op tafel leggen tijdens de volgende raadsvergadering. Daadkrachtig doorpakken en het algemeen belang dienen hoeft helemaal niet zo moeilijk te zijn.

De correcte leer

De gebeurtenissen volgen elkaar zo snel op, dat ik er moeite mee krijg om bij te blijven. Europa krijgt eerst wel, dan weer geen exorbitante heffingen om de oren. President Poetin is eerst een prima vent en een dag later weer iemand die de weg helemaal kwijt is. Volgens zijn vriend Donald Trump welteverstaan. Niet dat hij mij er kwaad op aankijkt. Probeer het allemaal maar bij te houden.

Ineens zit ik ook in een vinnig, diep filosofisch debat over de vrijheid van meningsuiting in Europa. De Amerikaanse vicepresident Vance promoveert met stip van notoire dorpsgek naar man met visie. Hij durft toch maar even de waarheid te zeggen over hoe huiveringwekkend dicht we langs de rand van de afgrond lopen. Het feit dat dorpsgekken in Europa nog steeds op hun appelkistje mogen klimmen, legt geen gewicht in de schaal. De dreiging mag dan voor veel mensen nog niet voelbaar zijn, dat kan snel veranderen.

Het is een soort redenering waarop complotdenkers dol zijn. Het is onmogelijk er iets zinnigs tegenin te brengen en dus een veilige tactiek om andersdenkenden mee omver te blazen. Er is geen probleem! Nee, nog niet! Maar wat niet is, kan nog komen en dan zijn we in de aap gelogeerd. Beter dus om het risico niet te lopen. Alsof ik van gedachten wissel met een stenen muur. Er valt geen eer aan te behalen.

Als er al sprake is van dreiging, dan is hij met de heer Vance meegelift. In de Verenigde Staten verkeert de vrijheid duidelijk wel in een slechte staat. Kom er op voor je overtuiging of geaardheid en je bent in goed Nederlands de Sjaak. Als ik daar mijn columns zou schrijven, zat ik nu al in het vliegtuig op weg

naar een gevangenis in Midden-Amerika. Zo'n gevalletje van ga niet langs start en ontvang geen twintigduizend euro.

De Amerikanen zijn er momenteel druk mee te verhinderen dat er in de toekomst nog onafhankelijke denkers zullen opstaan. Universiteiten krijgen de duimschroeven om ze te dwingen de correcte leer te verspreiden. Buitenlanders worden aangemoedigd de biesen te pakken. Daarna gaat het licht uit en verdwijnen de Amerikanen in hun eigen versie van de donkere Middeleeuwen, met alleen hier en daar het rode schijnsel van een brandende stapel boeken en ontaarde kunst.

De twijfel aan onze vrijheid komt niet alleen uit Amerika. Zelf kunnen we er ook wat van, met figuren zoals Thierry Baudet en Willem de dansende engel als de grote rolmodellen van ons kritische ontwaken. Om ze tevreden te stellen, komt er een heuse parlementaire enquête, maar in de commissie zitten vrijwel uitsluitend leeghoofden die nergens verstand van hebben. Waarom immers nog een onderzoek in een achterkamertje houden, als de onderbuik van de samenleving het oordeel al lang en breed heeft geveld. Het is bizar om me te realiseren, dat mijn verzet zal worden gebruikt als bewijs voor de oorspronkelijke stelling. Hoe kunnen we de patriotten nog serieus nemen als ik ze voortdurend belachelijk maak? We kunnen ze voor de verandering eens wat minder serieus nemen, zou mijn voorstel zijn. Gewoon niet reageren als ze weer eens met veel bombarie het onthullen van een hemeltergend schandaal aankondigen. Met wat goede wil moet het lukken.

Gewaagd

Meta, het moederbedrijf van Facebook en Instagram, gaat mijn gedeelde bijdragen gebruiken om de bedrijfsrobot meer over de Nederlandse cultuur te leren. 'Meta AI' heet het ding. Mocht het binnenkort met het advies komen voor het slapen gaan de buurman nog even vriendelijk te groeten met een opgestoken middelvinger en de belastingdienst per aangetekend schrijven op de hoogte te stellen van je besluit niet meer mee te betalen aan het strengste asielbeleid ooit, dan weten jullie hoe het komt.

Het lijkt me gewaagd om voor de opvoeding van een robot terug te grijpen op alle bagger die door zich stierlijk vervelende burgers op de sociale media wordt gedumpt. Vragen om moeilijkheden lijkt het me. Een robot moet nog leren dat sommige uitlatingen maar beter niet serieus kunnen worden genomen en zeker niet moeten worden doorgegeven aan iemand die zich voor advies meldt aan het digitale loket. Ongelukken zitten, zoals bekend, in een klein hoekje.

Voor de mensheid hoop ik dat Meta de psychische schade aan de kant van de robot nog weet te herstellen. Als ze maar niet bij mij aankomen met de rekening. Ik kon toch niet weten dat ze de door mij gedeelde onzin als studiemateriaal zouden gaan gebruiken.

Minister Fleur Agema heeft ruzie gehad met premier Dick Schoof. Het ging weer eens over een onderwerp dat de premier niet op de agenda van de ministerraad wilde plaatsen. Het inzetten van kunstmatige intelligentie in de zorg, vandaar dat ik het hier even vermeld. Veel meer heeft de premier in zijn kabinet niet te vertellen en dus wenst hij vast te houden aan het weinige dat hem is gegeven.

Waarom Fleur Agema en haar leider Geert Wilders zich voortdurend in het openbaar laten ringeloren? Hebben ze geen greintje zelfrespect meer over sinds het toetreden tot het landsbestuur? Ik vermoed dat het te maken heeft met een zeker speerpunt dat anders tot een onbereikbaar ideaal wordt. De PVV slikt elke vernedering om de eindoverwinning niet in gevaar te brengen. Best mogelijk dat de partij deze strategie door AI heeft laten uitdenken. Het gaat om de migratie. De rest is bijvangst. En mocht het niet zo zijn, dan krijg ik dankzij de in mijn gedachten afgestudeerde robot straks alsnog gelijk. Stiekem is dat ook de reden dat ik Meta de kans geef mijn teksten te gebruiken. Aan mijn columns wil niemand zich branden, maar via een omweg laat ik toch nog mijn historische voetafdruk achter.

Op televisie kwaken de bekende Nederlanders elkaar na. Natuurlijk gaan ze snel van Facebook af. Van Instagram ook, want zeker is zeker. Ze zijn veel te veel gehecht aan hun privacy om er Mark Zuckerberg mooi weer mee te laten spelen. Ergens vind ik het ook wel weer een geruststellende gedachte dat de robot van Meta in elk geval het ergste bespaard zal blijven. Stel je toch voor dat het ding straks moet aanschuiven aan de talkshowtafel van Jeroen Pauw om een mening te geven over het smarphonegebruik van de Nederlandse jeugd. De kans is groot dat hij door kortsluiting en oververhitting uit elkaar knalt. Misschien voor de zekerheid toch maar gebruikmaken van het gulle aanbod van Sophie Hilbrand. Of ze even kan invallen? De rest kan er even niet bij zijn.

Weggekeken

Geert Wilders heeft gedreigd - maar volgens hem ook weer niet, want zo is hij niet – met het opstappen van de PVV als de duimschroeven bij asielzoekers niet verder worden aangedraaid. Ik zou zeggen: meteen laten tekenen. Voordat de slapjanus van gedachten verandert en met de hand over zijn goede hart strijkt. Geen slappe knieën, maar keihard zijn. ‘Nee meneer Wilders, we doen hier in Nederland niet aan het voor de grap dreigen met een crisis. Je wilde weg, dan ga je ook weg. Belofte maakt schuld.’ Willen we meer of minder Wilders? Hij heeft vast wel een idee van het antwoord. En wanneer gaat hij trouwens zelf terug naar huis? Met dat helblonde haar strooit hij ons echt geen zand in de ogen.

Het land moest lang wachten op een reactie van de andere partijen. Achter de schermen moest natuurlijk druk gebeld worden om het vallen van het kabinet Schoof I (lees: Rutte V) te voorkomen. Dat kunnen die andere partijen er op dit moment namelijk niet bij hebben. Er moeten nog zoveel problemen voor zich uit worden geschoven. Dan zit je als verantwoordelijke partij niet op de val van het kabinet te wachten. Vandaar de wil om best over strengere maatregelen te praten. Zolang ze staatsrechtelijk maar door de beugel kunnen. Het is populisme tegenover populisme. Het maskeren van het eigen prutswerk. Ik wil er mijn herstellvakantie niet voor onderbreken, maar sla de trefwoorden voor later gebruik wel op in een hoekje van mijn brein.

Misschien ligt het aan mijn leeftijd dat ik de laatste tijd steeds minder kan hebben. Ik kijk om me heen naar een wereld in spiegelbeeld en ik wil eigenlijk alleen nog maar weg. Herkent iemand dat gevoel. Ik wil ook niet langer doen alsof we te maken

hebben met redelijke mensen die zich straks ook weer redelijk gaan gedragen. Dat is namelijk niet waar. We hebben te maken met figuren die absoluut geen interesse hebben in die redelijkheid van ons. Daarom bombarderen ze onschuldige burgers richting Jupiter en slaan ze tijdens het verspreiden van hun gif schuimbekkend en schreeuwend op het spreekgestoelte. In plaats van ze van het podium te schoppen, zullen we er de ogen voor sluiten tot we ons veilig wanen om onze onwetendheid te kunnen veinzen. De meerderheid is het met Wilders eens, lees ik ergens.

Zo'n tweeduizend columns heb ik geschreven, de ene beter dan de andere. Ik heb de wereld zien veranderen en ik heb gedaan alsof het normaal was. Weggekeken. Zoals iedereen. Gaandeweg zag ik mijn stukjes verduisteren. We werden wakker in een andere wereld en nu zingen we mee met het orkest van de Titanic. Alles onder controle op ons zinkende schip.

De PVV zal de macht niet meer laten glippen. Niet nu in steeds meer landen het evenwicht is verschoven en zelfs nette mensen het aandurven over de noodzaak van minder instroom te praten. Ik zie Geert Wilders op het bordes naast de koning, lachend om een in zijn ogen geslaagde grap over een premier die echt niet elke vier jaar opnieuw gekozen hoeft te worden. En of de koning al heeft nagedacht over een prettige bestemming voor zijn ballingschap. Twee kapiteins op hetzelfde schip is te veel van het goede.

Keren van het tij

Tijdens het schrijven luister ik met een half oor naar de Tweede Kamer die afscheid neemt van Jan Terlouw. Uiteindelijk heeft hij dan toch maar aan het touwtje uit de brievenbus getrokken. Misschien toen hij begreep dat hij zelfs met zijn boeken het keren van het tij niet zou kunnen verhinderen. Misschien ook wel, omdat hij niet een tweede keer zijn vrijheid wilde inruilen voor de meerderheid van de onderbuikgevoelens. Twee minuten stilte krijgt hij ervoor terug.

Ruim zestig procent van de aanhangers van VVD en NSC vindt het wel een goed idee om de grenzen te sluiten voor vluchtelingen uit islamitische landen. Maurice de Hond heeft het onderzocht en zijn conclusie wordt door niemand in twijfel getrokken. Geen lezing door Pieter Omtzigt, geen persconferentie door Dylan Yeşilgöz. Geen verontwaardiging van Nederlanders die dachten het gedachtegoed van een fatsoenlijke partij aan te hangen. Nederland hecht tegenwoordig vooral waarde aan de Nederlandse identiteit. Wat in andere landen gebeurt, is toch iets waarover anderen zich maar druk moeten maken.

Om mijn hart te luchten, plaats ik een venijnig bericht op de sociale media. Het is wat ik vaker doe de laatste tijd, als ik weer eens iets zie langskomen dat niet waar zou mogen zijn. Effect heeft het zelden. Mensen lezen het en denken meewarig: daar heb je weer zo'n sukkel die niet heeft meegekregen dat de wereld is veranderd. De tijden van Joop den Uyl en Jan Pronk zijn voorbij. Roepen dat Nederland vol is, wordt niet langer beschouwd als een tekortkoming tijdens de opvoeding. Extreemrechts is voortaan redelijk rechts en maakt deel uit van de stroming die het steeds steviger voor het zeggen krijgt.

Linkse solidariteit is toch meer iets uit de sprookjes van de gebroeders Grimm en Moeder de Gans. Leuk om af en toe te lezen, maar beter niet om in de praktijk te brengen.

In mijn woonplaats Oisterwijk worden een paar recent opgeknapte huisjes te huur aangeboden aan bemiddelde belangstellenden. Gelukwensen en bloemen. Slechts een enkele roepende in de woestijn, die zich afvraagt of het zo de goede kant opgaat. Het is jammer voor de woningzoekenden met een kleine beurs, maar tegenwoordig is het nu eenmaal ieder voor zich en God voor de rest. De woningen zijn voor steeds een korte periode te huren, dicht bij het station en van alle gemakken voorzien.

Hans Wiegel is ook overleden, maar hij zal op een ander moment worden uitgezwaaid. Hij was ook een liberaal die zich niet uitsprak toen de stemming binnen zijn partij begon om te slaan richting standje 'heel verontrustend'. Omdat hij er te oud voor was, of omdat hij het er eigenlijk wel mee eens was. Geen vluchtelingen meer uit islamitische landen: niks mis mee, toch?

Ooit zal het andere denken vast wel weer de overhand krijgen. Op die manier gaat het altijd. Geschiedenis speelt zich af op de baan van een zwaaiende pendel. Het is alleen de vraag of ik tijd van leven heb om erop te wachten. Het laatste wat ik zie is een tunnel van licht en op het einde een open deur met een touwtje uit de brievenbus en ernaast een bordje met de tekst 'binnen zonder kloppen'.

Stokken voor het oprapen

Kamerlid Gideon van Meijeren is uit de enquêtecommissie Corona gestapt. Ik noem hem altijd Musje van Meijeren, dus je zou ook kunnen zeggen dat hij is uitgevlozen. De commissie wilde hem volgens zijn afgelegde verklaring niet faciliteren op het punt van documenten doorspitten en getuigen op de pijnbank leggen. Dan houdt het op, liet Musje weten. Hij had wel betere dingen te doen. Het was wel weer duidelijk dat de elite tijdens geheim overleg in achterkamertjes had afgesproken de rijen te sluiten. En dat terwijl de partij van Musje al jarenlang met man en macht bezig is geweest listige strik vragen te verzinnen. Flauw om dan op het laatste moment te zeggen dat hij ze niet in alle vrijheid mag stellen.

Persoonlijk vind ik het besluit op te stappen getuigen van een zeldzame vlag van inzicht. Dat hij vooral doorgaat op de ingeslagen weg. Natuurlijk hebben de andere partijen afgesproken hem op alle mogelijke manieren de voet dwars te zetten. Ze kunnen hem niet luchten of zien met zijn piepstem en zijn bizarre uitspraken. Na het verlaten van de commissie lijkt het opgeven van het Kamerlidmaatschap mij dan ook de volgende logische stap.

De afwikkeling van het coronatijdperk is zo'n beetje de corebusiness van de partij van Musje. Voor de rest is het behelpen en vaak nemen de fractieleden niet eens de moeite er hun best voor te doen. Plak echter ergens het etiket van corona op en ze gaan helemaal los met wetenschappers die hun inzichten delen en tribunalen om de verantwoordelijke artsen en bewindspersonen streng te straffen. Een loepzuiver voorbeeld van het spreekwoord dat stokken voor het oprapen

liggen, als iemand er eentje nodig heeft om een tegenstander af te ranselen.

Musje van Meijeren en zijn fractiegenoten zijn vermoedelijk heel zwaar gepest op school. Daarom vinden ze het nu zo belangrijk anderen pijn te doen en gelukkig voor hen zijn er altijd wel wetenschappers met een soortgelijke frustratie te vinden om bij het pijnigen te helpen. Zeker met het vooruitzicht van een heel uur kunnen schitteren op onze nationale televisie met Musje als aangever die de juiste vragen stelt.

Hoe het nu verder moet, zal de Tweede Kamer moeten zeggen. Gaan de collega's van Musje van Meijeren mee met de voorzitter van de commissie, of volgt er nog een bemiddeling en het nodige water bij de wijn. Ze willen immers niet zelf de oren gewassen krijgen met verwijten over het in de doofpot stoppen van schanddaden. En reken maar dat Musje en zijn fractiegenoten het gerecht in volle glorie zullen opdienen. Vertrouwen de Tweede Kamer en het kabinet toch maar liever niet op een genadig oordeel door de geschiedenis? Was het op voorhand al duidelijk dat maatregelen zoals het isoleren van ouderen, het sluiten van scholen en het strafbaar stellen van persoonlijk contact in geen enkele verhouding stonden tot de omvang van het probleem?

De personen die moeten vrezen voor een uitnodiging, kunnen zich na het tekenen van de vrede en het binnenhalen van de verloren zoon maar beter terdege voorbereiden op het kruisverhoor. Als ze de confrontatie aangaan met een lakse houding, voorzie ik een bloedbad van epische proporties. Laat dat maar aan Musje van Meijeren en de zijnen over.

Over en uit

Straks komt hij ook bij ons. De Amerikaanse president Donald Trump, bedoel ik. Wanneer we eindelijk ernst gaan maken met het terugdringen van de inclusiviteitsgolf in onze samenleving? Omdat hij anders gedwongen is zijn punt te maken door het opleggen van krankzinnige heffingen en beslag op onze, in New York gestalde goudvoorraad. Of het niet beter is ons kapitaal naar huis te halen, vragen in Europa de vertegenwoordigers van de verontruste belastingbetalers. Frankrijk deed dat ook en zal er best een reden voor hebben gehad.

Een jaar geleden leek dit allemaal nog luchtfietserij. Inmiddels weten we beter. In de Verenigde Staten vliegt de ene na de andere inclusief denkende autoriteit de laan uit, om vervangen te worden door iemand die, gedreven door ketamine, wel opkomt voor de wereld waarin witte mannen tijdens het groot maken van Amerika graaien en witte vrouwen dat prima vinden.

Wie denkt dat ik me onnodig zorgen maak, moet maar eens kijken naar het spoor van vernieling dat de Amerikaanse president onder luid gejuich van zijn aanhangers trekt. Hij jaagt zonder aarzelen universiteiten van wereldfaam over de kling, stuurt directeuren van bibliotheken naar huis als ze vasthouden aan de prestaties van vrouwen en mannen die niet in de Persil zijn gewassen, haalt de bezem door de nationale collectie van portretten. Het is een kwestie van tijd tot Martin Luther King zijn plaats in de geschiedenis moet opgeven en de bussen in het zuiden van Amerika weer worden ongebouwd.

Straks komt Trump ook bij ons. We kunnen de ogen sluiten voor het gevaar, maar dat gaat ons niet redden. Hij komt, en anders doet zijn opvolger het wel. De normaliteit van menselijke

waardigheid zal na zijn verdwijnen van het politieke toneel niet terugkomen. Ik geloof het niet en volgens mij doen de meeste mensen het diep in hun hart evenmin. We zijn getuige van een transformatie die er werkelijk inhakt. Zoals toen de beschavingen van de Bronstijd in elkaar donderden, het Romeinse Rijk onder de voet werd gelopen door barbaren en plotseling niemand nog met Ali B wilde knuffelen.

Straks gebeurt het ook bij ons. Het gaat allemaal te snel en we zijn weer eens bezig met onze favoriete bezigheid machtige autocraten vooral niet tegen de haren in te strijken. We zijn zo blij dat de Amerikaanse president nog niet heeft afgezegd voor het NAVO-feestje in Den Haag. Natuurlijk werpen we ons voor hem op de grond om hem ons met voeten te laten treden. Hij zegt maar van wie hij verlost wil worden.

Cornald Maas zal de eerste zijn, die op aandringen van Trump zal worden ontslagen. Of misschien doet hij het zelf wel en laat hij op televisie de aanstellerige handtekening zien. Waarom immers nog langer de schijn ophouden dat we in Europa nog wat hebben in te brengen? Tijdens de plechtigheid kondigt Trump aan dat de Oostenrijkse winnaar van het Eurovisiesongfestival de volgende zal zijn. Had deze maar niet moeten roepen dat Israël niet meer mee mag doen. Boontje komt altijd om zijn loontje. De meerderheid laat zich niet langer de wet voorschrijven. Op de Dam luisteren we naar een peptalk door de Amerikaanse vicepresident en leren we de 'moves' van Elon Musk. Het tijdperk van de democratie zoals we dat kende, is over en uit.

Nieuwe poging

Het is 3 juni 2025. Geert Wilders heeft zojuist zijn steun aan het kabinet ingetrokken en zijn bewindspersonen opdracht gegeven de koffers te pakken. De andere politieke leiders zijn boos en teleurgesteld. Ze deden hun uiterste best de boel bij elkaar te houden, maar het mocht niet baten. Geert kreeg zijn zin niet en wilde niet eens meer praten over een oplossing waarmee iedereen zou kunnen leven. En doorgaan met het kabinet in afgeslankte vorm gaat het ook niet worden nu Frans Timmermans niet wil meewerken aan een doorstart. Vermoedelijk omdat hij zelf graag premier wil worden. In tijden van crisis leert men nu eenmaal de echte vrienden kennen.

Voorafgaand aan de haastig ingelaste ministerraad maakt links en rechts een bewindspersoon van de PVV zich klaar voor een toekomstige transfer. Ze doen wat Geert wil, maar niet van harte. Ik hoor weer verkondigen dat Nederland heeft gekozen voor een streng asielbeleid. Omroep Ongehoord Nederland denkt dat scenario door tot het einde en pleit er maar meteen voor om in het vervolg geen boodschap meer te hebben aan het oordeel van een rechter. Duitsland doet het ook, is de gedachte. Waarom het braafste jongetje van de klas zijn? Rechters worden niet gekozen door de inwoners en staan dus per definitie onder de volksvertegenwoordigers die dat wel kunnen zeggen. Opzouten met die beproefde scheiding der machten. We leven in een tijdsgewricht dat de democratie nieuw op de kaart zet.

Wat ik dan weer wel verfrissend vind, is de keuze van de door bezuinigingen getergde publieke omroep om de nieuwe leider van Nieuw Sociaal Contract voor de camera te plaatsen naast een prent met een hoog pornografisch karakter. Ongetwijfeld satire, maar geen humor waarmee een keurige vrouw